

ἦναι ἀληθές θαῦμα! Τί ἀμαζήλαττι; Θεέ μου! βλασφημεῖ ὡς Τούρκος! . . (1).

Καὶ ταῦτα εἰπούσα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ὅπως προσευήθη ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου Βονιφατίου, ὅστις ἐκ τῆς παδικῆς του ἐστὶ ηλικίας τοσαύτους ἐδίδεν αὐτῇ φόβους καὶ μερίμνας.

— Ὁ δὸν Βονιφατίος ὅπου ἀναχωρεῖ, ἐλεγον οἱ Βιεντιναῖοι ἀποσυρόμενοι, κατὶ τρέχει. . . Βάζω στοίχημα ὅτι θέλουν νὰ μᾶς τὸν πάρουν διὰ δεσπότην, ἄλλο παρὰ λιτανεῖαις. . .

— Μοῦ φαίνεται καὶ ἐμὲ, καὶ πολὺ θὰ λυπηθῶ ἂν τὸν χάσωμεν, ἀλλ' ἄς εἰπούμεν καὶ τὴν ἀλήθειαν, τοῦ πρέπει καὶ αὐτὸ καὶ περισσώτερον ἀκόμη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΑΣΩΠΙΟΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΑΣΜΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ.

Μὰ ἐγὼ περνώ, καὶ δὲν μιῶ, κ' ἡ κόρη χαιρετᾷ με·
Ποῦ πάγεις κλέφτη τοῦ φιλοῦ καὶ κομπαστὴ τῆς ἀγάπης.
Μ' ἂν ἦμαι κλέφτης τοῦ φιλοῦ, καὶ κομπαστὴς τῆς ἀγάπης
Διατὶ; ἔδωκες τὰ χεῖλη σου καὶ γλυκοφιλάσάται.
Μ' ἂν ἔδωκα τὰ χεῖλη μου, καὶ γλυκοφιλήσες τα
Νυκτὰ ἦτον ποῖος μᾶς ἔδλεπε, καὶ αὐγὴ ποῖος μᾶς ἐθώρει;
Θωρεῖ μας νύκτα καὶ αὐγὴ, τ' ἄστρο καὶ τὸ φεγγάρι·
Τ' ἄστρο παραχαμήλωσε καὶ τὸ πῆ τοῦ θαλάσσου
Καὶ τὸ θαλάσσου τοῦ κουπιού, καὶ τὸ κουπὶ τοῦ ναύτη
Καὶ ὁ ναύτης τὸ διαλάλησε στὴν γῆν, στὴν οἰκουμένη . . .
Κόκκινα χεῖλη φίλησα, ἔθαψαν τὸ δικό μου,
Καὶ εἰς τὸ μαντίλι τὸ πείρα ἔθαψε τὸ μαντήλι
Καὶ τὸ ποτάμι τὸ πλυνε, κ' ἔθαψε τὸ ποτάμι,
Καὶ τὸ ποτάμι ποτίζε ὄραϊον περιθόλι.
Ποτίζει δένδρα καὶ μηλιές, ποτίζει δένδρ' ἀφράτα·
Καὶ μιὰ μηλιά γλυκομηλιά δὲν σώνει νὰ ποτίση.
Κ' εἶναι μηλιά καὶ ψέγεται καὶ κιτρινοφυλλάζει,
Κ' ἄλλη μηλιά τὴν ἐρωτᾷ κ' ἄλλη μηλιά τῆς λέγει·
Τ' ἔχεις μηλιά καὶ ψέγεσαι καὶ κιτρινοφυλλάζεις;
Ποῦρι νερὸ σοῦ λείπεται, ἦ τὰ κλαδιὰ σοῦ κόψαν;
Μήτε νερὸ μοῦ λείπεται, οὐδὲ κλαδιὰ μοῦ κόψαν
Μ' ἀνδρόγυνο εὐλογήσανε στὴν σκέπην μου ἀποκάτου,
Κ' ὁμώσανε στοὺς κλόδους μου νὰ μὴ ἔχωριστοῦνε·
Τώρα θωρῶ χωρίζονται καὶ κιτρινοφυλλάζω.

(1) Ἐν Τροσκάνῃ ὑπάρχει ἡ ἐσφαλμένη ἰδέα ὅτι οἱ Τούρκοι βλασφημοῦσι φρικωδῶς, καὶ τὸ βλασφημεῖ ὡς Τούρκος, bestemmia come un Turco, εἶναι παροιμιώδεις παρὰ Τροσκάνοις· θὰ ἦσαν ὁμῶς ἀληθέστερο, ἂν ἔλεγον· βλασφημεῖ ὡς αὐτοῦ· εἰσὶ πάντες διδάκτορες τῆς βλασφημίας. Ἄλλ' αἱ παροιμίαι δὲν εἶναι ἡ σοφία τῶν ἐθνῶν; . .

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΙΩΝ.

(Μετὰφρασις.)

Ὡς που τραγοῦδι ἓνα νὰ πῶ εἰς τὴν ὁμορφὴν Μαροῦλλα
Ψηλὰ καὶ ἀπάνω εἰς τὸ βουνὸ ἄς βόσκουνε τὰ βίβρα
Κι' ὁ Τίτυρος νὰ τὰ φυλάξῃ· Τίτυρος ἀγαπημένε,
Βόσκει τὰ γίδιμα βόσκειτα, καὶ φέρετα εἰς τὴν βρύση,
Καὶ τὸ ξανθὸ μας τὸ τραγὶ φύλα νὰ μὴ κουτρίξῃ.
Καὶ σὺ καλὸ μου Μαροῦλλι, γιὰτὶ πὸ τὴ σπηλιά σου
Τοῦ νεοῦ ποῦ τόσο σ' ἀγαπᾷ δὲ βγαινεῖς νὰ μιλήσης·
Μὴ μὲ μισᾷς; σοῦ φαίνομαι κακὸς καὶ πλατομούτης;
Γιὰ ναὶ τὰ γένεια μου μακρὰ; Νὰ σκοτωθῶ μὲ κάνεις.
Σφερα δέκα πρόβατα, σοῦ ἄλεις μοῦ ζητήσῃ,
Κι' ἄλλα σοῦ φέρνω αἴριο· Τι ἔπαθα ὁ καυμένος!
Ἄς ἐγενοῦμον μέλισσα μικρὴ που βουβουνηῖ·
Νὰ διαπερᾶσω τὸν κισσὸ καὶ τὴ γλωρὴ τῆ φτέρῃ,
Καὶ νάμω μὲσα στὴ σπηλιά ποῦ κρύβεσαι, Μαροῦλλα,
Τώρα, ναὶ τώρα ἐγνώρισα τὸν ἔρωτα τί εἶναι·
Θεὸς σκληρὸς, τοῦ λιονταριοῦ θὰ βύζαζε τὸ γάλα,
Κ' ἡ μάνα του μὲς τοῦς βουνούς· τὸν ἔθρεψε τὸ σκύλο,
Ὡς μὲσα ἀπὸ τὰ κόκκαλα μοῦ βούρτζε τὸ αἷμα.
Ἄμαροῦλλι μου ὁμορφῇ, μὰ κι' ἀσπλαγχνῇ, σὰν πέτρα,
Μαυροφρυδοῦ νεράϊδα μου, εἶλα κι' ἀγκάλιασέ με,
Νὰ σὲ φιλήσω ἄφες με, νὰ σὲ φιλήσω θέλω,
Εἶναι γλυκὸ τὸ φίλημα κι' ἄς ἦναι φίλι κούφιο.
Ἐσπλοῦως, καλὴ Μαροῦλά μου, αὐτόνα τὸ στεφάνι
Ποῦ σ' ἐπλεξα μὲ σέλινο καὶ μ' ἄνθη μυροδάτο
Θεὸ νὰ μὲ κάμης σὲ λιανὰ κομμάτια νὰ μαδήσω·
Ὡ δυστυχῆς! τί ἔπαθα! ἀσπλαγχνῇ δὲ μ' ἀκούεις!
Σὰν ἔτση θεὸς τὴν κάπα μου θὰ βίξω ἀπὸ τὴν πλάτη
Κ' ἐκεῖ σ' αὐτὰ τὰ κύματα, σκληρῇ, θεὸ νὰ πηδῆζω
Ἐκεῖ ποῦ μὲ τὸ γρόπο του ψαράκια πιάνει ὁ Ὀλις,
Κι' ἂν δὲν πεθάνω μὰ ὄλο σὺ θεὸ νὰ νὰ χαρῆς λιγάκι.
Καὶ πρὶν δὰ γῶ τῆ γνώριζα, ὄντα θεῶνα νὰ μάθω
Ἄν μ' ἀγαπᾷς, γιὰτ' ἔβαλα τῆς παπαροῦνας φύλλο
Κ' ἐκεῖνο δὲν ἐπλάνταξε παρὰ βουδο ἐμαράθη (1)
Καλὰ μὲ τ' ἄπει ἡ Ἀγροῖω τὸ κόσκινο ποῦ βίγνει,
Καὶ τρέχει ἐκεῖ δὰ στοὺς ἀγροὺς μαζώνοντας τ' ἀστάγυα,
Ἐγὼ πολὺ πῶς σ' ἀγαπῶ, μὰ σὺ γιὰ μὲ χαμπερί!
Μὲ δυὸ γιδάκια ἔχω κ' ἐγὼ μιὰ γίδα φυλαμένη,
Μοῦ τὴ γυρεῖς ἡ Ἀρβακιά, μελαχρινὸ κορίτσι,
Καὶ θὰ τὴ δώσω γιὰτὶ ἐσὺ πολὺ μοῦ καμαρώνεις . . .
Ἄ νά! τὸ μάτι τὸ δεξιὸ πηδᾷ καὶ σπάρταρίζει·
Καὶ τάχα μου θὰ τὴν ἰδῶ; σ' τοὺς πευκίους ἀπουκάτω
Ἄς πάω νὰ πέσω κ' ἐξ ἀρχῆς ἄς τραγουδήσω πάλι,
Ἴσως μοῦ βίξῃ μιὰ ματιὰ, δὲν εἶναι ἀπὸ διαμάντι.
Σὰν ἤθελε μιὰν ὁμορφὴν νὰ πάρῃ ὁ Ἴπομενῆς,
Ἐσκορπίζεν ὁ πονηρὸς εἰς τὸ δρόμο χρευσθὰ μῆλα,
Καὶ τότε ἡ Ἀταλάντη του ἀπ' ἔρωτα ἐτρέλλαθη·
Καὶ ὁ Μελάμπης ἔφερε εἰς τὴν Πύλο τὸ κοπάδι
Καὶ τότε μόνε στοῦ ἀδερφοῦ τὴν ἀγκάλια κοιμήθη

(1) Οἱ ἐρώντες ἡμικλείοντες τὴν χεῖρα, ἔβατον φύλλον μήκωνος ἀνω τῆς σχηματιζομένης ὀπῆς, εἶτα ἐπληρῶσαν διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς, καὶ εἰ μὲν τὸ φύλλον διεβήγγυετο μετὰ πατάγου, ἐπίστευον ὅτι ἀντερῶντο. Τοῦτο πράττουσιν ἐτι καὶ σήμερον οἱ παῖδες χάριν ἀπλῆς παιδείας.